

sig selv i luften, men i stedet for skulle lave udsigtsløse angreb bevæbnet med et gevær eller en håndgranat mod israelske stillinger, er sådan set fuldstændig ligegyldigt.

Det, der er det store spørgsmål, og som alle bør forholde sig til, er: Hvad er grunden til, at tusindvis af palæstinensere opfatter deres liv så udsigtsløst, at de er villige til at dø for at bekæmpe det, de opfatter som grunden til deres udsigtsløshed? Det er det store spørgsmål.

Problemet er, at de har fuldstændig ret i, at det, der er grunden til deres udsigtsløshed, er den vedvarende besættelse af deres land, og den besættelse skal bringes til ophør.

Når den besættelse så er bragt til ophør, og hvis der så er nogle, der stadig væk vil lave selvmordsbomber, så er det klart, at så skal de bekæmpes på dét tidspunkt, præcis lige så meget, som de skal bekæmpes nu, men det, at der er nogle, der vil lave selvmordsbomber, er ikke nogen som helst argumentation for eller noget som helst indspark i en politisk debat om ophøret af besættelsen. Besættelsen skal bringes til ophør, jo før, jo bedre.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Betina Hoffmann (KD):

Da vores ordfører på området desværre ikke kunne være til stede, skal jeg på Kristendemokraternes vegne fremføre følgende:

Situationen i Mellemøsten tegner sig desværre alt andet end lys. Det gjorde den i øvrigt heller ikke, da Folketinget på vores foranledning havde en forespørgselsdebat om situationen i Mellemøsten i januar 2002.

Situationen har ikke siden da været fuldstændig fastlåst, det har den ikke, men vi er i dag der, hvor vi så ofte før har været, når det gælder forholdet mellem Israel og den palæstinensiske myndighed, at det er svært at finde lyspunkter.

Den danske regering bidrog ellers både før og under det danske EU-formandskab til at bringe håb om en fredelig løsning af konflikten mellem israelere og palæstinensere. Den såkaldte køreplan for fred blev lanceret af Danmark, og efterfølgende accepterede verdenssamfundet den med den såkaldte kvartet som drivende kraft.

Jeg skal her undlade at komme ind på alle mellemregningerne, men konstatere, at såvel palæstinenserne som israelerne kom om bord, om end ikke begejstrede, begejstringen var behersket og betinget.

I dag må vi beklageligvis konstatere, at køreplanen er blevet skudt godt og grundigt i sæk, og at volden eskalerer i området.

Medlemmer af Udenrigsudvalget havde i september i forbindelse med udvalgets rejse til Israel og det palæstinensiske selvstyreområde ved selvsyn lejlighed til at erfare, hvordan gryende optimisme kan forsvinde som dug for solen overnatt. Denne gang var det en selvmordsbomber i Jerusalem, der fik håbet til at forsvinde.

Køreplanen for fred er reelt aldrig blevet implementeret. Palæstinenserne, som ifølge køreplanens første fase skulle gøre op med den terrorvirksomhed, der udgår fra især Gaza, men også fra Vestbredden, har end ikke vist reel vilje hertil, kræfter terroriserer den israelske befolkning med selvmordsbomber osv.

Arafat har hverken formelt, og da slet ikke helt, vist vilje til at overlade magtbeføjelser til den palæstinensiske premierminister. Det er ikke for meget sagt, at Arafat er en væsentlig del af problemet for at opnå en fredelig løsning på konflikten mellem Israel og palæstinenserne og har været det lige siden Camp David i 2000, hvor Arafat smed en historisk mulighed for fred og palæstinensisk stat på gulvet.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvor mange muligheder den palæstinensiske myndighed har haft for at slå ned på de yderliggående kræfter som Hamas og Islamisk Jihad, men det er for så vidt en meget teoretisk diskussion, for viljen til at afprøve muligheden har ikke været til stede.

Israel på den anden side har lidt tro på en forhandlingsløsningsproces frem mod etablering af en selvstændig stat som forudsat i køreplanen. Man kan vel nærmest sige, at de har taget sagen i egen hånd, er sprunget direkte til køreplanens sidste fase, der bl.a. vedrører grænsedragning, jeg tænker her på opførelsen af det såkaldte sikkerhedshegn.

Med de mange penge, opførelsen af sikkerhedshegnet koster, kan det ikke opfattes som en midlertidig sikkerhedsforanstaltning fra israelsk side. Tværtimod tegner det et forsøg på grænsedragning, som er uacceptabel og en blokering for køreplanens gennemførelse. Sikkerhedshegnet er desuden med til at forpuste dagligdagen for mange palæstinensere og skille familier og landsbyer ad.

Kl. 12.00

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er sikkerhedshegnet i sig selv, der angribes, det er placeringen. Blev hegnet opført på den grønne lin-